

HRÁŽA!!!

ÁšterÁ½, 21 listopad 2023

MinulÁ½ tÁ½den jsem si proÁ¾Á-ovala jednu sra*ku za druhou. Bylo toho poÁ¾ehnanÁ, ale uÁ¾ nÁjakÁ½ ten pÁitek se Á™Á heslem â€žCo tÁ nezabije, to tÁ posÁ-lÁ-â€œ. I kdyÁ¾ mi v prvnÁ- chvÁ-li mÁjlem vystÁ™elÁ- mozek z hlavy, snaÁ¾Á-m se potÁ© vÁci Á™eÁjit. OvÁjem to, co jsem si proÁ¾ila s dcerou MarkÁ©tkou, to vÁjechno doposud nepÁ™Á-jemnÁ© a ÁjpatnÁ prvnÁ- Á•tvrt hodiny jsem byla pÁ™esvÁdÁ•enÁj, Á¾e uÁ¾ nenÁ-, Á¾e ji nÁkdo pÁ™epadl, unesl a nÁco hroznÁ©ho jÁ- ud urÁ•itÁ© dobÁ na urÁ•itÁ©m mÁ-stÁ a nebrala mi mobil.

Volala mi v dobÁ, kdy odchÁjzela do hudebky a byly jsme domluvenÁ©, Á¾e ji tam potom vyzvednu. JenÁ¾e - nebyla tam a uÁ•itelka mi Á™ekla, Á¾e na hodinu ani nedorazila! A pak to zaÁ•alo...

U svÁ© nejlepÁjÁ- kamarÁjky nebyla a jinÁ© mÁ-sto mÁ nenapadalo. VÁ-m, Á¾e je natolik spolehlivÁj, Á¾e by neÁjla zÁjmÁrnÁ za Ájku nebo se vykaÁlala na nÁjakÁ½ krouÁ¾ek, kdyÁ¾ se pÁ™ed tÁ-m se mnou domluvila, Á¾e tam jde. Byl to hroznÁ½ pocit, celou cestu autem domÁ mÁ napadaly ty nejhorÁjÁ- varianty a jÁj jsem si Á™Á-kala, jak se s tÁ-m nauÁ•Á-m Á¾Á-t, co s tÁ-m budu dÁlat, jestli se jÁ-nÁ co stalo?

Celou cestu jsem breÁ•ela jako Á¾elva, Á¾e chci zpÁjtky svoji holÁ•Á•ku. Vzadu v autÁ sedÁli kluci. Mates â€“ ten starÁjÁ- taky breÁ•el a KryÁjtof, asi aby se mÁ snaÁ¾il uklidnit, tvrdil, Á¾e Ájla na autobus a cestou ji ukradl zlodÁj. NedokÁjzala jsem to brÁjt jako tÁ™Á-letÁ© Á¾vatlÁjnÁ- a okÁ™ikla jsem ho, aÁ¾ je zticha. Jela jsem jako blÁjzen, cestou troubila na vÁjechny, kdo mi jeli v cestÁ, nadÁjvala jsem a hlavou se mi honily hroznÁ© vÁci.

Dokola jsem si Á™Á-kala, co budu dÁlat, kde mÁ-Á¾e bÁ½t a co vÁjechno se jÁ- mohlo stÁjt? Nenapadalo mÁ nic menÁjÁ-ho, neÁ¾ uÁ¾ jsem napsala. Cesta domÁ trvala asi deset minut, ale mnÁ se to zdÁjlo jako celÁj vÁ•nost. Zaparkovala jsem pÁ™ed barÁjkem, zazvonila zesponu, ale nikdo se neozval.

VbÁhla jsem do vchodu, a kdyÁ¾ jsem byla asi ve druhÁ©m patÁ™e, ozvalo se od nÁjs, ze Á•tvrtÁ©ho, uplakanÁ© â€žmamiâ€œ. Maky mi vbÁhla do nÁjruÁ•e, ubreÁ•enÁj se mi omlouvala, Á¾e si zabouchla penÁ-ze, klÁ-Á•e a mobil a nevÁdÁla, co mÁj dÁlat, tak si sedla pÁ™ed dveÁ™e a Á•ekala asi dvÁ hodiny, neÁ¾ jsme pÁ™iÁjli.

BreÁ•ely jsme si v nÁjruÁ•Á-, jako bychom se shledaly po letech â€“ matka s dcerou. Jedna druhÁ© jsme se omlouvaly, ona za to, Á¾e si zabouchla, jÁj za to, Á¾e tam musela tak dlouho Á•ekat. Bylo to docela srandovnÁ-. OvÁjem ten kÁjmen, co mi spadl ze srdce, byl minimÁjnÁ tunovÁ½ a urÁ•itÁ byl i slyÁjet. A uvÁdomila jsem si jednu vÁc, totiÁ¾ to, na Á•em mi opravdu zÁjleÁ¾Á- a co je v Á¾ivotÁ opravdu dÁleÁ¾itÁ© a kdyÁ¾ se zaÁ•nu zase zabÁ½vat tÁmi svÁ½mi malichernostmi, vÁ¾dycky si vzpomenu na svÁ½ch nejhorÁjÁ-ch patnÁjct minut. (No, snad mi to vydrÁ¾Á-.)

DalÁjÁ-, co jsem si uvÁdomila, je, jak se mi podaÁ™Á- ty moje potomky uchrÁjnit pÁ™ed vÁjÁ-m, co je v tom hroznÁ©m svÁtÁ Á•ekÁj? Á½e bych jim nechala voperovat do zÁjpÁstÁ- Á•ip? MinimÁjnÁ mÁ by to uchrÁjnilo pÁ™ed moÁ¾nÁ½m infarktem...

PAVLÁ•NA